

RETRATS DEL NATURAL
FERMÍ MARIMÓN I MARIMÓN
EMPRESARI I EXHIBIDOR CINEMATogràFIC

(157)

TONI VALL
EL PRAT DE
LLOBREGAT

La sala immensa del Capri, vuit-centes noranta-quatre localitats, l'olor de cine d'abans, aquella olor que costa tant de trobar i que només fan els cines d'abans. És l'olor de les butaques velles, de les parets, de l'aire condicionat, de l'espai buit entre la platea i el sostre. És l'olor de l'emoció. Perquè entrar al cine Capri del Prat és senzillament emocionant. El desembre que ve farà cinquanta anys, i una mica abans, al setembre, canviaran les butaques de l'amfiteatre, que encara són de fusta i cuir. M'ho explica Fermí Marimón, des de sempre, l'ànima del cine, incansable, entusiasta, sempre optimista. Amb la seva dona, la Maria Carme, i els seus fills, el Joan i la Mercè, han format un equip imbatible. De fet, ser una empresa familiar ha sigut la personalitat essencial i la força orgànica del Capri des que va obrir les portes, el 23 de desembre del 1967 –amb *My fair lady*– fins avui dia, en temps de crisi perpètua de l'exhibició cinematogràfica, amb el degoteig incessant de sales de cinema que tanquen, adolescents que no hi posen els peus i noves formes de consum de ficció.

Doncs la família Marimón ho té clar, ni tanquen ni tancaran, planejen la renovació parcial de les butaques i estan contents amb els resultats de taquilla del cinema, que obre de divendres a diumenge, els festius i un dimecres al mes programa sessió de cineclub. Estan convençuts de mantenir els preus econòmics de l'entrada per consolidar la fidelitat dels clients i afrontar l'exigent competència de les multisales de les ciutats properes. El Capri és un clàssic del Prat, una institució irreductible comandada pel

El Capri, cinquanta anys no són res

Fermí Marimón al cinema Capri. MANOLO GARCIA

Fermí gairebé des del principi de la seva història. Com la majoria de les històries, té un pròleg que val la pena explicar.

El cerimonial del cinema

Ens remuntem a un llunyà 1947, quan Joaquim Marimón, el pare del Fermí, va obrir el cine Monmari en un moment de molta competència entre els dos altres cinemes

Infància
El Fermí va celebrar la seva primera comunió als cinemes Modern

del Prat, l'Artesà i el Modern. Durant la Guerra Civil, els nacionals es van apropiar del Modern –el propietari del qual era republicà– per fer-lo servir per a actes religiosos. Ell mateix ho pot testimoniar en primera persona: hi va fer la comunió! No sé si moltes persones més poden explicar que van fer la primera comunió en un cine. El Monmari (Marimón amb les síl·la-

bes canviades) va ser tota una escola de vida i de vocació per a un noi que hauria volgut ser arquitecte però que es va desenganyar d'uns estudis “molt elitistes” en aquella època. Així doncs, deambulant per la cabina de projeccions, la taquilla i el pati de butaques, aprenent a muntar i desmuntar els rotlles de cel·luloide, el Fermí va créixer envoltat pel cerimonial complet del cinema.

Arribem a finals dels anys cinquanta, quan el seu pare adquireix uns terrenys dels afores del poble amb bon ull clínic, ja que amb el pas dels anys i de la urbanització acabaran sent el seu centre neuràlgic. Allà s'hi edifica el Capri, que ha resistit totes les envestides hagudes i per haver. Mig segle d'història, de vivència del cinema, de passió cinèfila, de compromís comercial i força viva de la ciutat. Ara és la Mercè, la seva filla, la que s'encarrega de la gestió i la programació, però el Fermí, als vuitanta-cinc anys, hi continua anant gairebé tots els dies de projeccions. Passeja, mira la platea com es va omplint, puja a la cabina a llegir o a veure com surt el fil de llum del modern projector digital. Al seu costat, però, encara hi ha el vell projector de 35 mm, per si de cas algun dia s'escau algun clàssic encara no digitalitzat.

Autor de dos llargmetratges

M'ensenya els fulls on té escrits els records de tota una vida dedicada al cinema. Del rodatge dels seus quinze curtsmetratges i dos llargmetratges –*El exhibidor* i *Peraustrina 2004*–, de les llargues cues de programari del cine de les Cases Barates de Can Tunis –on Paco Candel va situar *Donde la ciudad cambia su nombre*– i de tantíssims instants guardats en la memòria. Després de l'estiu, Fermí Marimón serà nomenat fill predilecte del Prat. Hi ha raons de sobres. La pel·lícula continua. —